

lader Indstillingen simpelthen udgaae. Ved dette vort Forslag anbefale vi en Middelvei mellem de to mod hinanden staaende Anskuelser i Statsrevisionen, hvortil der forekommer os efter Omstændighederne at være Anledning. Paa den ene Side maae vi nemlig finde det utvivlsomt, at der Intet foreligger, som berettiger til den Antagelse, at den affledigede Sognepræst skulde have gjort sig skyldig i saadanne „Misligheder“, der ere den usværgelige Betingelse for at bringe § 6 i Pensionsloven af 5te Januar 1851 til Anvendelse ved Indbringelse af et særligt Pensionsforslag; og vi nære den Overbeviisning, at, hvis Regjeringen ikke desto mindre havde valgt den Fremgangsmaade, vilde Rigsdagen have endt og burdet ende med at forkaste samme. Paa den anden Side kunne vi dog heller ikke finde Sagen saa omhyggelig oplyst fra Regjeringens Side, som det havde været ønskeligt, for at see enhver faktisk Tvivl fjernet med Hensyn til den paagjældende Geistliges Forhold samt mentale og physiske Tilstand; og en særlig Omhu i den Retning fra Regjeringens Side forekommer os i Særdeleshed nødvendig, saalænge den i Pensionsloven af 5te Januar 1851 § 12 forudsatte særlige Lov om Reglerne for Præsters og bispes Enkes Pension endnu ikke er given, medens de ved Pensionsloven midlertidig stadfæstede ældre Regler ofte kunne være meget tvivlsomme. Ved at følge vort Endringsforslag, vil Rigsdagen give tilkjende, paa den ene Side, at den ikke har fundet Pensionsloven af 5te Januar 1851 § 6 anvendelig, og paa den anden, at det foreliggende Pensionstilfælde dog er saa tvivlsomt, at der har været Føie for Statsrevisionen til at bringe det under særlig Overveielse og det Passerede til Stadfæstelse.